

Arrest

nr. 241 135 van 17 september 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DE PONTIERE
Veemarkt 5
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 september 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 augustus 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : T.

voornaam: H.

geboortedatum : 31.12.2000

(...)

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 21/03/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 12/11/2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

1.2. Op 28 februari 2020 werd een volgend verzoek tot internationale bescherming onontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tegen deze beslissing werd geen beroep ingediend bij de Raad.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op:

"Schending van de artikel 3 en 13 van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de Wet van 13 mei 1955 23, van de artikelen 7,49/3/1 en 62 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;"

Verzoeker betoogt als volgt:

"Doordat,

De beslissing als volgt werd gemotiveerd: "Op 21/03/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 12/11/2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

Terwijl,

Art. 49/3/1 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat geen maatregel tot verwijdering van het grondgebied, kan worden uitgevoerd, zolang het verzoek tot internationale bescherming niet definitief werd afgesloten;

Dat in casu de verzoekende partij een nieuw verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend, rekening houdend met de verslechtering van de situatie in de regio van Jalalabad;

Dat een eventuele terugkeer van de verzoekende partij naar Jalalabad de verzoekende partij in een situatie zou brengen, die strijdig is met art. 3 E.V.R.M.;

Dat eenieder, die een schending inroept van art. 3 E.V.R.M., er moet kunnen op rekenen, dat zijn dossier ernstig en grondig wordt geëvalueerd zoals bepaald in art. 13 E.V.R.M.;

Dat art. 7 Vw. uitdrukkelijk verwijst naar de internationale verdragen, die België binden en dus niet kan worden toegepast in geval art. 3 E.V.R.M. zou worden geschonden

Dat de verzoekende partij geen inkomsten heeft en de volledige kosteloosheid van de juridische tweedelijksbijstand bekomen heeft;

Dat de verzoekende partij de rechtsbijstand vraagt;”

2.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), wijst de Raad erop dat uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en bekritiseert. Bijgevolg is voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht vervat in bovenstaande artikelen.

2.3. Verzoeker wijst op artikel 49/3/1 van de Vreemdelingenwet en stelt dat hij een nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend wegens de verslechterende veiligheidssituatie in de regio van Jalalabad. Een terugkeer naar Jalalabad brengt dan ook een schending met zich mee van artikel 3 van het EVRM, aldus verzoeker. Artikel 49/3/1 van de Vreemdelingenwet stelt dat er geen verwijderingsmaatregel gedwongen kan worden uitgevoerd vanaf het indienen van het verzoek tot internationale bescherming en tijdens het onderzoek van dit verzoek, behoudens de uitzonderingen voorzien in artikel 57/6/2, § 3 van de Vreemdelingenwet. Deze wetbepaling stelt dus niet dat een eerder getroffen verwijderingsmaatregel komt te vervallen. De Raad ziet niet in hoe dit artikel wordt geschonden door de bestreden beslissing, aangezien er geen sprake is van een gedwongen verwijdering. Daarenboven, zo blijkt uit het wachtregister waartoe de Raad toegang heeft, werd er op 28 februari 2020 een beslissing tot onontvankelijkheid genomen aangaande verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming, waardoor verzoeker bijkomend geen belang meer heeft bij zijn kritiek.

2.4. Waar verzoeker vervolgens stelt dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet verwijst naar de internationale verdragen die België binden, kan deze wetbepaling niet worden toegepast indien artikel 3 van het EVRM zou worden geschonden en een terugkeer naar Jalalabad in strijd zou zijn met deze verdragsbepaling, maar er is nergens enige indicatie dat deze verdragsbepaling met de voeten zou worden getreden. Verzoekers eerste verzoek tot internationale bescherming gaf aanleiding tot het arrest van 12 november 2018 met nr. 212 220, waarbij de Raad net als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie kwam dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker laat na een begin van bewijs aan te brengen dat artikel 3 van het EVRM desondanks toch zou worden geschonden. Verzoeker brengt geen enkel stuk bij over de “*verslechtering van de situatie in de regio van Jalalabad*”. Verzoeker heeft zoals gezegd ondertussen ook nog een tweede verzoek om internationale bescherming ingediend, waarin op 28 februari 2020 een beslissing tot onontvankelijkheid is genomen.

2.5. Aangezien er geen sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, kan er geen sprake zijn van een schending van artikel 13 van hetzelfde verdrag.

2.6. Verzoeker heeft de Raad via een brief van 18 augustus 2020 gewezen op een nieuw stuk in de zaak met de vraag dit aan het dossier toe te voegen. Dit stuk betreft een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker legt niet uit en de Raad ziet ook niet in hoe dit stuk een impact kan hebben op de voorliggende betwisting. De Raad kan dan ook niet meer dan akte te nemen van het stuk en het aan het rechtsplegingsdossier toevoegen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA